

Sygn. akt XVII AmE 254/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o stwierdzenie prawidłowości stanowiska

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 26 maja 2017r. nr (...)

I. Oddala odwołanie,

II. Zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 254/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), decyzją z dnia 26 maja 2017 r. znak (...) stwierdził, że stanowisko spółki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. ((...), powód, przedsiębiorca) przedstawione we wniosku z dnia 26 kwietnia 2017 r. o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829 z późn. zm.) w kwestii obowiązku zapłaty opłaty koncesyjnej o jakiej mowa w art. 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. późn. zm., dalej: Pe) - jest nieprawidłowe.

W odwołaniu od powyższej decyzji powód (...) spółka akcyjna w W. zaskarżył decyzję w całości i zarzucił jej:

1. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 34 ust.1 Pe poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, że powód obowiązany jest do wniesienia kolejnej opłaty koncesyjnej z tytułu tożsamej koncesji tj. rok 2017;
2. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. 1998 nr 60 poz. 387, dalej:

Rozporządzenie). poprzez jego błędne zastosowanie, a w konsekwencji niewłaściwie przyjęcie, że powódka obowiązana jest do wniesienia kolejnej opłaty koncesyjnej z tytułu tożsamej koncesji za ten sam okres tj. 2017 rok;

3. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.2a ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacji podatkowej poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy niedające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść podatnika.

Na podstawie powyższych zarzutów powód wniósł o:

1. Zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że stanowisko powoda wyrażone we wniosku z dnia 26 kwietnia 2017 r. o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art.10 ustawy z dnia 2 lipca o swobodzie działalności gospodarczej w kwestii obowiązku zapłaty opłaty koncesyjnej o jakiej mowa w art. 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne jest prawidłowe;
2. Dopuszczenie o przeprowadzenie dowodów wskazanych w treści pisma na okoliczności w nich wskazane;
3. Zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych;
4. Rozpoznanie sprawy także pod nieobecność powoda

Zdaniem powoda z literalnej i celowościowej wykładni brzmienia przepisów zarówno Prawa energetycznego jak i rozporządzeń wykonawczych do ustawy nie wynika wskazany przez pozwanego obowiązek wniesienia kolejnej opłaty koncesyjnej z tytułu tożsamej działalności koncesjonowanej za ten sam okres, w identycznej wysokości. Wykładnia literalna art. 34 ust.1 Pe wskazuje na „coroczność” opłaty. Powołany przepis nie wskazuje na konieczność uiszczenia kolejnej opłaty za ten sam okres (ten sam rok). W ocenie powoda Prezes URE dokonał również błędnej wykładni § 4 Rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 2 Rozporządzenia przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja z urzędu wnosi opłatę w terminie 30 dni od dnia uzyskania koncesji. W myśl zawartego § 4 ust. 3 rozporządzenia, który zawiera odesłanie do ust. 2, obowiązek dokonania opłaty koncesyjnej w tym samym terminie dotyczy również przedsiębiorstwa, które uzyskało koncesję na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym uzyskanie koncesji przedsiębiorstwo to uzyskiwało dochody z działalności koncesjonowanej. Powód nie zgodził się ze stanowiskiem Prezesa URE, że przywołany przepis rodzi obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w terminie 30 dni od dnia udzielenia koncesji. Powód wskazał, że przytaczając powyższy przepis w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, pozwany pominął fakt, iż powód dokonał już opłaty koncesyjnej za rok 2017, dlatego też przywołany przepis nie ma w niniejszym stanie faktycznym zastosowania.

Ponadto pozwany naruszył art.2a Ordynacji podatkowej, ponieważ w razie wątpliwości interpretacyjnych powinien był rozstrzygnąć zagadnienie na korzyść podatnika. W ocenie powoda, nie powinien on ponosić negatywnych konsekwencji nieprzedłużenia koncesji, gdyż wystąpił ze stosownym wnioskiem na 18 miesięcy przed upływem ważności koncesji. Powód zwrócił również uwagę na fakt, że przepisy Rozporządzenia nie dzielą opłat koncesyjnych osobno od koncesji na obrót paliwami ciekłymi ((...)) i osobno od koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą((...)). Opłata koncesyjna zgodnie z literalnym brzmieniem Rozporządzenia ma być wnoszona od koncesji na obrót paliwami, bez podziału na kraj i zagranicę. Powód podkreślił, że powódce wygasła i została wydana nowa koncesja (...), ale cały czas posiadał on ważną koncesję (...). W dniu 29 marca 2017r. powód wniósł pełną opłatę koncesyjną pokrywającą zarówno działalność wykonywaną w ramach koncesji (...) jak i (...). W dniu 10 maja 2017r. powód wpłacił tylko kwotę wynikającą z jego obliczeń przychodów w 2016r. przypisanych do koncesji (...). Gdyby natomiast ustawodawca chciał rozdzielić te opłaty, to powinien to określić w Rozporządzeniu, a tego nie uczynił. Również z tego powodu powód stoi na stanowisku, iż ponowne żądanie wniesienia opłaty koncesyjnej za ten sam rok, które dotyczy tylko koncesji (...), o której nie ma mowy w Rozporządzeniu, jest niezasadne.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o:

1. Oddalenie odwołania;

2. Przeprowadzenie dowodu z akt sprawy administracyjnej – na okoliczność twierdzeń zawartych w zaskarżonej decyzji;
3. Oddalenie wniosków dowodowych wskazanych przez powoda jako niemających istotnego znaczenia dla sprawy;
4. Zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Prezes URE podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Wyjaśnił, że obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości proporcjonalnego zmniejszenia opłaty w sytuacji zakończenia działalności koncesjonowanej przez upływem roku kalendarzowego. Podmiot, który posiadał koncesję w danym roku (np. 1 stycznia danego roku) obowiązany jest uiścić „całą” opłatę koncesyjną za ten rok w wysokości wynikającej z § 1 ust.1 Rozporządzenia. Niezależnie od faktu, że przed upływem terminu płatności opłaty (31 marca) koncesja taka wygasła. Racjonalność takich rozwiązań wynika z konieczności zapobieżenia sytuacjom, w których przedsiębiorstwa obchodziłyby przepisy i wnioskowały u udzielenie koncesji na krótkie okresy lub wnioskowały o cofnięcie koncesji przed upływem roku i żądały udzielenia koncesji w roku następnym. Brak pobrania opłaty za udzielenie koncesji w ciągu 30 dni od dnia jej wydania, stanowiłby także uprzywilejowanie podmiotów, które dopiero zaczynają działalność koncesjonowaną w sytuacji, gdy wcześniej wykonywały działalność na poziomie ustawowo zwolnionym z obowiązku uzyskania koncesji. Pozwany nie zgodził się ze stanowiskiem powoda, iż powód uiścił podwójną opłatę koncesyjną. W ocenie powoda, coroczna opłata wnoszona do 31 marca każdego roku stanowi inną opłatę niż opłata należna w ciągu 30 dni od wydania nowej koncesji, co potwierdzają przepisy Rozporządzenia. Pozwany nie zgodził się też naruszeniem przepisu 2a ordynacji podatkowej przez jego niezastosowanie. W ocenie pozwanego przepis ten nie ma zastosowania, gdyż treść powołanych w decyzji przepisów nie budzi wątpliwości organu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 26 kwietnia 2017 r., przedsiębiorca – (...) S.A. z siedzibą w W., zwrócił się z wnioskiem o wydanie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, w trybie art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej pisemnej interpretacji przepisów art. 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne.

Przedsiębiorca we wniosku przedstawił następujący stan faktyczny. Przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na podstawie udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą. W dniu 23 stycznia 2015 r. została wydana przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzja Nr (...) o udzieleniu Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą na okres do dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 19 marca 2017 r. W okresie od 20 marca 2017 r. do 10 kwietnia 2017 r. Przedsiębiorca nie posiadał koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, posiadał wyłącznie ważną koncesję na obrót paliwami ciekłymi i nie wykonywał w związku z tym działalności wymagającej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą. W dniu 11 kwietnia 2017 r. Wnioskodawca otrzymał na mocy decyzji Prezesa URE nową koncesję Nr (...) na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą na okres od dnia 11 kwietnia 2017 r. do dnia 6 września 2026 r. Z uwagi na przepis art. 39 ustawy - Prawo energetyczne w zw. z art. 35 tej ustawy, wnioskodawca, osiemnaście miesięcy przed terminem wygaśnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą w dniu 14 września 2015 roku złożył wniosek o przedłużenie jej ważności. Ponadto, z uwagi na zmiany w ustawie - Prawo energetyczne wynikające z przepisów ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. póź. 1165 i 1986) nałożone obowiązki w zakresie aktualizacji danych stanowiących podstawę do wydania koncesji, przedsiębiorca w zakreślonym przez tę ustawę złożył w dniu 12 stycznia 2017 r. wniosek o zmianę decyzji o udzieleniu koncesji z dnia 23 stycznia 2015 r., polegającą na dostosowaniu jej treści do definicji paliw ciekłych, stosownie do brzmienia art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. póź. 1165 i 1986). Postępowanie administracyjne w sprawie przedłużenia ważności koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą Nr (...)r. jak i postępowanie administracyjne w sprawie zmiany koncesji na obrót paliwami ciekłymi polegające na dostosowaniu jej treści do definicji paliw ciekłych nie zostały zakończone do dnia 19 marca 2017 r. Niezależnie od powyższego, przedsiębiorca pismem z dnia 17 marca 2017 roku, zwrócił się do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wydanie decyzji o udzieleniu nowej koncesji na obrót paliwami

ciekłymi z zagranicą, w razie gdyby na skutek wniosku z dnia 15 września 2015 r. o przedłużenie ważności koncesji z dnia 23 stycznia 2015 r. została wydana decyzja organu o odmowie przedłużenia obowiązującej koncesji. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie wydał decyzji o odmowie przedłużenia koncesji z dnia 23 stycznia 2015 r., wydał natomiast w dniu 11 kwietnia 2017 r. decyzję o udzieleniu Przedsiębiorcy nowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą Nr (...). Z uwagi na posiadanie do dnia 19 marca 2017 r. ważnej decyzji koncesyjnej na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą z dnia 23 stycznia 2015 r. Nr (...), przedsiębiorca zgodnie z nałożonym na niego obowiązkiem w art. 34 ustawy - Prawo energetyczne w związku z § 1 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998r. Nr 60, poz.387 i z 1999r. Nr 92, poz.1049 z późn. zm.) dokonał zapłaty opłaty koncesyjnej za rok 2017 w dniu 29 marca 2017 r. w łącznej kwocie 57 379 PLN: w tym 40 336,00 PLN w ramach koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą oraz 17 043,00 PLN w ramach koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wysokość powyższej opłaty koncesyjnej została obliczona na podstawie przychodów przedsiębiorcy ze sprzedaży towarów w zakresie działalności objętej działalnością koncesjonowaną w roku 2016 w podziale na przychody uzyskane w ramach odpowiednio koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą i koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Z uwagi na otrzymanie nowej decyzji o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą Przedsiębiorca powziął wątpliwość, czy powinien on dokonać zapłaty opłaty koncesyjnej za rok 2017 wyliczonej od przychodów uzyskanych w ramach koncesji na obrót paliwami ciekłymi w 2016 r. raz jeszcze z uwagi na wydanie decyzji koncesyjnej z dnia 11 kwietnia 2017 roku. Przedsiębiorca przedstawił stanowisko, że nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty koncesyjnej w związku z wydaniem 11 kwietnia 2017 r. decyzji nr (...) o udzieleniu mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą obliczonej w oparciu o przychody uzyskane ze sprzedaży towarów w zakresie jego działalności objętej tą koncesją, osiągniętych w roku 2016 ponieważ już taką opłatę uiscił. (k.1-4 akt adm.)

Przed tutejszym Sądem toczyła się, zakończona wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2019 r., sprawa z odwołania (...) S.A. od decyzji w przedmiocie umorzenia postępowania administracyjnego o przedłużenie ważności koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą. (decyzja Prezesa URE z dnia 19 maja 2017r. nr (...)). Na podstawie akt sprawy XVII AmE 225/17 Sąd ustalił przebieg postępowania o przedłużenie ważności koncesji na obrót paliwami ciekłymi za zagranicą z dnia 23 stycznia 2015 r. Nr (...), zmienionej decyzją z dnia 7 października 2016 r. Nr (...).

Dnia 15 września 2015 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek przedsiębiorcy o przedłużenie ważności koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą. W dniu 19 października 2015 r. do URE wpłynął wniosek powoda o zawieszenie postępowania administracyjnego. Powód we wniosku wskazał, że potrzebuje czasu do uzyskania przedłużenia ważności aktualnego lub pozyskania nowego zabezpieczenia majątkowego na okres, który został określony we wniosku o przedłużenie koncesji z dnia 14 września 2015r. Postępowanie zostało zawieszono zgodnie z wnioskiem powoda postanowieniem Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 października 2015 r. (...). Dnia 22 grudnia 2016 r. wpłynął od Przedsiębiorcy wniosek o wznowienie (podjęcie) zawieszono postępowania administracyjnego w sprawie przedłużenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą. Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2016 r. Nr (...)postępowanie zastało podjęte. (k.39 akt adm.) Dopiero w dniu 17 marca 2017 r. wpłynęło do URE uzupełnienie wniosku o przedłużenie koncesji. W piśmie tym powód dokonał korekty wniosku i wniósł o przedłużenie ważności koncesji do dnia 6 września 2026r. obejmującej hurtowy i detaliczny obrót olejami napędowymi, olejami opałowymi, gazem płynnym z zagranicą. We wniosku powód wskazał także, że w dniu 9 marca 2017 r. złożył Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. U. Aneks Nr (...) z dnia 9 marca 2017 r. do Gwarancji Bankowej Nr (...) z dnia 19 września 2014 r., zgodnie z którymi termin ważności Gwarancji stanowiącej zabezpieczenie majątkowe został wydłużony do 6 września 2026 r. Pomimo upływu 7 dni od złożenia Aneksu w Urzędzie Skarbowym, powód nie otrzymał od Naczelnika Urzędu Skarbowego W. U. postanowienia o przedłużeniu ważności zabezpieczenia, mimo iż zgodnie z art.28e ust.1 Pe postanowienie powinno być wydane nie później niż w ciągu 7 dni. Wskazane postanowienie wydane zostało dopiero 17 marca 2017r. Kopię nieprawomocnego postanowienia poświadczono za zgodność z oryginałem powód dołączył do wniosku. Decyzją z dnia 19 maja 2017r. Prezes URE umorzył postępowanie w sprawie. W uzasadnieniu tej decyzji Prezes URE wskazał, że Przedsiębiorca w toku postępowania w sprawie przedłużenia

ważności koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą nie przedstawił, pomimo, że zgodnie z art. 35 ust. 1c pkt 8 Pe był do tego zobowiązany, ostatecznego postanowienia w sprawie przyjęcia zabezpieczenia majątkowego, o którym mowa w art. 38e ust. 1 Pe. Poświadczona przez notariusza kopia nieprawomocnego postanowienia o przyjęciu zabezpieczenia wpłynęła do Urzędu Regulacji Energetyki w piątek 17 marca 2017 r. Natomiast z dniem 19 marca 2017 r. udzielona Przedsiębiorcy koncesja na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą z dnia 23 stycznia 2015 r. wygasła z upływem terminu ważności. W dniu 17 marca 2017 r. powód złożył wniosek o udzielenie nowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą w przypadku, gdyby nie przedłużono wnioskodawcy dotychczasowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą. Decyzją z dnia 11 kwietnia 2017r. nr (...)Prezes URE udzielił powodowi nowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 11 kwietnia 2017 r. do 6 września 2026 r.

Prezes URE w zaskarżonej decyzji z dnia 26 maja 2017 r. znak (...) stwierdził, że stanowisko Przedsiębiorcy jest nieprawidłowe, co oznacza że opłata koncesyjna powinna być wniesiona w ciągu 30 dni od udzielenia koncesji decyzją z dnia 11 kwietnia 2017r. „mimo iż w tym samym roku powód uiścił już coroczną opłatę koncesyjną od koncesji udzielonej decyzją z dnia 23 stycznia 2015 r. nr (...)”

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1. Pe przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną "opłatą koncesyjną".

Zasady, wysokość i sposób obliczania tej opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.)

Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a Rozporządzenie określa termin jej płatności. Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do opłat, do których ustalenia lub określenia uprawnione są organy inne niż organy podatkowe. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016]

Wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, ustalana jest zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 Rozporządzenia w sprawie opłat. Opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku - § 4 ust. 1 Rozporządzenia.

W myśl § 4 ust. 3 Rozporządzenia, w terminie określonym w ust. 2 (tj. w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji) pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Przepisy § 4 ust. 1 i ust. 3 Rozporządzenia dotyczą zatem dwóch rodzajów opłat. W pierwszym przypadku – corocznej opłaty koncesyjnej wnoszonej do 31 marca każdego roku następującego po roku, w którym udzielono koncesji, a w drugim przypadku – pierwszej opłaty, uiszczanej w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji na wniosek przedsiębiorcy,

jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wytworów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Zgodnie z art. 39 Pe, przedsiębiorstwo energetyczne może złożyć wniosek o przedłużenie ważności koncesji, nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Przepis ten obejmuje regulację umożliwiającą przedsiębiorstwu energetycznemu przedłużenie terminu ważności koncesji w przypadku zbliżającego się terminu jej ważności. Zgodnie z dominującym poglądem w literaturze i orzecznictwie, wskazany termin ma charakter materialnoprawny, co oznacza, że w przypadku jego niedochowania, przedsiębiorca nie będzie mógł skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji. Każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą z należytą starannością, planujący działalność gospodarczą na następne lata i przewidujący konieczność podejmowania czynności z wyprzedzeniem, ma na podstawie art. 39 Pe możliwość wyboru korzystniejszego rozwiązania, które pozwoli mu uniknąć obowiązku ponoszenia zbędnych opłat obciążających jego działalność gospodarczą. Ustawodawca stworzył więc w ustawie możliwość uniknięcia obowiązku wnoszenia przez przedsiębiorcę w tym samym roku kalendarzowym pierwszej opłaty od następnej koncesji, mimo poniesienia już opłaty od poprzedniej koncesji. Skorzystanie z tej możliwości jest zależne jedynie od woli i inicjatywy samego koncesjonariusza.

Jak wynika ze stanu faktycznego niniejszej sprawy, w szczególności z akt sprawy XVII AmE 225/17, powód złożył wskazany wniosek o przedłużenie ważności koncesji w terminie określonym w art. 39 Pe. Wniosek był niekompletny, czego powód miał świadomość wnosząc o zawieszenie postępowania administracyjnego w dniu 19 października 2015 r. Niekompletny wniosek nie mógł doprowadzić do wydania decyzji o przedłużeniu ważności koncesji. Braki wniosku zostały uzupełnione w dniu 17 marca 2017 r. (piątek po południu), tj. w terminie, który uniemożliwił wydanie decyzji o przedłużeniu koncesji przed wygaśnięciem ważności dotychczasowej koncesji w dniu 19 marca 2017 r. (niedziela), co skutkowało koniecznością umorzenia postępowania o przedłużenie ważności koncesji.

W ocenie Sądu, na gruncie niniejszej sprawy, uznać należy, iż na powodzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w związku z udzieloną decyzją z dnia 11 kwietnia 2017 r. nr (...) koncesją na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą na okres od 11 kwietnia 2017 r. do 6 września 2026 r. Powód wypełnia przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej.

Z obowiązku tego nie zwalniało powoda uiszczenie opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 23 stycznia 2015 r. Nr (...). Wbrew twierdzeniom powoda w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ obowiązek uiszczenia tych opłat wynika z dwóch różnych tytułów.

Powód poprzez złożenie niekompletnego wniosku o przedłużenie koncesji, nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego. Powód wystąpił do Prezesa URE o udzielenie koncesji w dniu 17 marca 2017 r., zastrzegając, że czyni to na wypadek gdyby nie przedłużono mu dotychczasowej koncesji (...). Wskazuje to na świadomość powoda, iż wniosek o przedłużenie ważności koncesji był niekompletny, a przez to nie mógł doprowadzić do przedłużenia ważności koncesji przed jej wygaśnięciem.

Stanowisko Prezesa URE wyrażone w zaskarżonej decyzji jest zatem prawidłowe. Sąd zgadza się z pozwanym, iż w sytuacji braku pobierania pierwszej opłaty z tytułu udzielenia koncesji w ciągu 30 dni od dnia jej wydania, mogłoby dochodzić do obchodzenia przepisów prawa, mające na celu uzyskiwanie koncesji na krótkie okresy lub wnioskowaniu o cofnięcie koncesji przed upływem roku i żądanie udzielenia kolejnej koncesji w kolejnym roku. Opłata wnoszona na podstawie §4 ust. 3 Rozporządzenia stanowi opłatę odrębną od corocznej opłaty wyszczególnionej w §4 ust. 1 Rozporządzenia.

Ze względu na powyższe, zarzuty naruszenia art. 34 ust.1 Pe oraz § 4 ust 3 Rozporządzenia nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd nie podziela także zarzutu naruszenia art. 2a Ordynacji podatkowej. W myśl tego przepisu niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Zasada *in dubio pro tributario* znajduje zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy interpretacja przepisów prawa dokonana według standardowych metod wykładni nadal pozostawia istotne wątpliwości oznaczające możliwość przyjęcia alternatywnego rozumienia treści normy prawnej. Tylko wówczas nie wolno przypisać jej znaczenia, które byłoby niekorzystne dla podatnika. Chodzi przy tym o rzeczywiste, uzasadnione wątpliwości organu podatkowego, a nie wątpliwości podatnika. (tak: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2019 r., I SA/Gd 1141/18). W niniejszej sprawie organ – tj. Prezes URE nie miał wątpliwości co do wykładni przepisów Rozporządzenia. Sąd stoi również na stanowisku, iż pozwany prawidłowo zinterpretował §4 Rozporządzenia. Tym samym przepis art.2 a Ordynacji podatkowej nie miał w niniejszej sprawie zastosowania.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz.